

Resedagbok, Gerlesborg, sept 2022.

13 sept.

Går upp vid 6, beger mig ut efter frukost.

Sponslättbukten: nypon, björnbär, kanadensiskt gullris.

Luften är kylig och vinden blåser hårt.

Uppe på Fliseberget får jag en överblick över landskapet. Jag ser bebyggelse som har anpassat sig efter landskapet och inte tvärtom -- vägarna ringlar sig runt bergsfötterna och husen är inkilade i gluggar på udda höjder. Det hela ser improviserat ut.

Rostig vinsk vid bergsfoten. Långekärrbukten: kol, ostronskal och musslor.

Upp för Sponslätt genom snår, förbi ett kärr, ned för en backe bestående av runda stenar.

Det är ett kargt landskap jag rör mig i. Klippornas exponerade ytor är renskrapade från jord och vegetation, de är reducerade till sin kärna, bergsmassa och ingenting mer. Men det räcker med en liten grop någonstans för att lavar ska få det vindstilla nog för att börja växa. I större gropar bildas kärr. I bergens fåror växer småskaliga skogar, det är som om hela bergets skog har samlats i dessa smala stråk, och växtligheten är så koncentrerad att det knappt går att ta sig igenom dem.

Vinden har stillnat och solen lyser upp grusvägen framför mig. Här och där visar sig små glittrande stenar. De består av tunna flagor som påminner om fiskfjäll och går lätt att bryta sönder.

Jag kommer ut vid bilvägen jag började vid och återvänder till huset.

14 sept.

Vaknar kl. 6, tar ett morgondopp. Det är tre brännmaneter vid trätrappan, men stentrappan är fri.

På KKV får jag veta att stenar har olika riktningar i sig.

Jag går till skogspartiet öster om Rinnaren som saknar namn på kartan jag har. Vegetationen skiftar snabbt från snårigt och svårframkomligt till barrskog med plan mark och kala, höga stammar.

Lunch uppe på bergstoppen, ned för den branta sluttningen till mer barrskog.

Jag hittar svamp: en sort med stor, beige hatt som växer i kluster, en mindre sort som är rosa upptill och formad som en skål. Vid en annan del av berget hittar jag en stensulptur formad som en öppen hand, och en bit därifrån i en glänta vid en bergsvägg ett halvt kranium, möjligtvis rådjur.

Här växer träden för tätt för att komma vidare, i stället får jag klättra uppför bergsväggen, vilket går förvånansvärt lätt, berget har grov struktur och jag hittar snabbt ett par insatser att ta tag i, och klättrar sedan ner för en trädstam för att återvända till barrskogen jag kom ifrån.

Jag hittar en nästan lysande bit blåved, och fler bitar ju mer jag letar, så som det är med blåved. Gångtakten saktar ner betydligt när jag gör detta. Som en tryffelgris går jag med trynet i marken.

Att vandra och ta med sig fynd hem gör det enklare att återkalla vandrigen efteråt. Arbetet som följer är en bearbetning både av råmaterialen och av erfarenheterna. Materialen avslöjar nya

egenskaper när jag sönderdelar dem, det är detaljstudier som ger mig en grundläggande förståelse för materialen. Allt detta koncentreras i pigmenten.

15 sept.

Vaknar kl 6, tar ett dopp. Fler brännmaneter än igår. Skriver en timme, äter frukost med Jonas, beger mig sedan till stora ateljén.

Under natten har vita larver krupit fram ur svamparna, och påsarna är alldeles varma på morgonen. Jag får ut en ganska spännande svart ur dem, men hela rummet är fyllt av en söt jästluk och jag känner ett starkt obehag av larverna. Ljungen ger en fin grön färg. Växten som jag tog för färgreseda är nog inte färgreseda, baserat på hur lite färg den faller, men lite pigment blir det när jag använder alun och krita.

Hela dagen befinner jag mig i skolbyggnaden, och istället för att vandra i landskapet springer jag fram och tillbaka mellan mitt rum och ateljén. På eftermiddagen kör vi till Hamburgsund. Jag blir inbjuden till att se *Suspiria*, men jag känner att jag har mer jobb att göra. Efter att ha packat ihop för dagen läser jag om när Werner Herzogs vandrade från München till Paris, "of walking in ice". Det här är manisk vandring. Herzog blir till en av sina filmkaraktärer.

16 sept.

Följer bergets fot mot Sältången och hittar strax en öppning efter hustomterna, en mossig klippa med en elstolpe ovanpå, som följs av en inte så brant väg upp mot de kala delarna.

I en grön buske hittar jag massvis med kråkbär. Dagen innan läste jag en makaber artikel om en s.k. "recykklon" (hundratals renar som springer i en cirkel för att skydda en skadad ren i mitten) i sydöstra Norge som blev träffade av blixten för några år sedan. Forskare avlägsnar dess huvuden för att skanna efter sjukdomar men lämnar kvar kropparna. Snart kommer vilddjur från olika håll och kadaverna blir deras föda. Kråkorna lämnar kråkbär i sin spillning och detta blir grunden för en ny biotop, på ett tidigare kalt berg. Om jag lyckas få färg ur kråkbären kommer det vara en intressant färg.

Ateljé. Ekollon som har stått till sig över natten ger ett grått tusch, och eklöven från samma vandring ger ett färgstarkt blått tusch. Färgen övergår i lila när man tillsätter lite soda.

Kort färgvandring på eftermiddagen över Gerlesborgsklippan. Hittar bl.a. en rostig skulptur, ett äppelträd med små, röda äpplen, en krabbklo, sjögräs. Jag går genom en liten skogslänta och ser en ruin nere vid vattnet. Jag finner stort nöje i att hoppa mellan stenar och leta efter bästa vägen ner eller upp, det handlar om problemlösning snarare än fysisk prestation. Jag har inte på mig vandringskängorna vilket gör det hela mer lekfullt. Någon har samlat ben på ruinens mur. I vattnet ligger rostigt skrot – en ståltunna och bildelar vad jag kan se. Jag återvänder och bakar pizza.

17 sept.

Följer vägen förbi KKV, bilar som nog överskrider fartgränsen passerar mig. Bergsfoten är till vänster, jag går in i första skogsöppningen, en bergsstig följer och växlar snabbt om till bergsklättring.

På en avsats vid ett stup är jag nära döden men känner mig levande. En viktig lärdom: det är svårare att ta sig ner än upp.

Nere igen följer jag en väg förbi en ladugård och en tomt med många vagnar: jag räknar till fem husvagnar, tre hästtransporter och två dragsläp. Vandrarmen eller soptipp?

En nyklippt gräsväg med en elledning längsmed. Jag provar min lycka med en ny skogsöppning, jag vill hitta sjön som ska finnas på bergets topp, följer en lummig uppførsbacke genom skogen, samlar blåved i en zip-påse. Snart övergår vägen till klippväggar men det finns bra fästen att klättra upp för.

På bergstoppen vid ett kärr äter jag min lunch. Långt borta ser jag viken vid skolan men inte sjön jag letar efter.

Ett parti med runda stenar som liknar mossiga, förhistoriska ägg.

Kartan ger en förenklad bild av verkligheten: enligt den är det nu bara en centimeter mellan mig och sjön, men i verkligheten är det en väg full av djupa sprickor och ogenomträngliga snår. Jag ger upp, vänder om, testar varje väg ner utan lycka. Jag är glad att ingen ser mig nu. Här finns en liten stig som leder ner, förmodligen upptrampad av rådjur, jag blir en av dem när jag kryper på alla fyra genom de täta barrskogstunnlarna. Höjdskräck och klaustrofobi under en och samma vandring.

Ett bekant landmärke visar sig, elledningen, sedan bebyggelse, Skärskäll. En till skogsstig, men den här leder mot Gerlesborg. Snart försvinner den men jag har min kompass. Jag hör två rådjur som kommunicerar på avstånd.

Vid en campingplats i skogsbrynet skäller en stor hund på mig, ägaren skäller på hunden, jag hittar en annan väg ut ur skogen. Resten av vägen kan jag. Längs landsvägen ser jag välbekanta vägmärken: den stora inklädda vedpyramiden som liknar en Christoskulptur, tårtkartongen i diket, de tre betongrören vid vägskälet.

Korna är ute, jag matar en av dem med gräs. Inomhus tömmer jag mina skor på material som jag omedvetet har samlat på mig.

18 sept.

Följer huvudleden norrut, viker av efter campingen.

Genom en skogsöppning mellan Solbräcke – Ulseröd: här är två cirklar med död mossa. Skimrande bleka, nästan dimmiga i den krispiga luften, det hela känns som en scen ur Tarkovsky's Stalker. Fortsätter mellan sprickor, genom barrtunnlar, över bergshällar. Möts plötsligt av en glasklar sjö.

Bilvägen hörs till vänster, jag följer den riktningen och plockar hasselblad på vägen.

I ett övergivet skjul finns en rostig pelarborr och en rostig skruvmejsel på en arbetsbänk.

Utanför skogen ligger en åker med fet, lerig jord, på andra sidan kan jag se vägen. Jag går på stigen som löper längsmed åkerkanten, den leder till ett öppet gräsfält, och där intill hittar jag alkottar. Sigrid Holmwood har sagt att de användes i kruttillverkning förr och att man kan göra tusch av det.

Återvänder till Gerlesborg via omvägar. Hittar en okänd slingerväxt. Plockar maskrosblad som ingen kommer att sakna. Från Rinnaren kan jag vägen.

19 sept.

Denna vecka ska jag bo i ateljén, eftersom en gästlärare ska ha rummet jag har bott i hittills. Det är något jag har dragit mig för, men när jag väl har accepterat faktumet har jag oväntat kul med flytten. Sängen och mina ägodelar kommer på plats snabbt. Bordet dras ut i rummet och kläs i täckplast. Jag hittar möbler i pannrummet som jag släpar in, på dem kan jag ställa alla burkar, och flertalet tomma svampkorgar från restaurangen som får fungera som förvaring. En för färdiga pigment, en för kemi, en för tomburkar och påsar, en för sopor.

Hela dagen är jag inne på rummet och kokar pigment. Jag får en brun färg av hasselbladen, ganska lik hasselnöt faktiskt. Det blir inte mycket av den okända slingerväxten som jag senare lyckas identifiera som stormåra. Granbarren blir inget vidare pigment, men ett gott té.

20 sept.

Går "bakvägen" via den röda ladan ser ett stenmonument till höger som har en slags gul lera i en glugg.

Krossade takpannor vid skogsentrén.

Jag följer den vita leden, och längs hela vägen plockar jag boklöv. Tillbaka i början överväger jag att vända hem, men i stället fortsätter jag en bit i motsatt riktning.

I en brant nedförsbacke bestämmer jag mig för att gräva upp lite grå jord. Precis under ytskiktet träder gul jord fram. Den är finkornig och lyser som guldockra. Jag gräver efter guld, fyller en treliterspåse till bredden, lämnar ett hål i marken.

Att samla pigment i en stad medför ett riskmoment. Jag känner mig alltid iakttagen och är rädd för att bli tillsagd av någon. Nu är jag ensam i Bohusläns natur och kan göra vad jag vill, och en del av mig saknar spänningen.

21 sept.

Håller en presentation på förmiddagen. Spenderar resten av dagen i ateljén med att koka pigment och läsa. De röda bladen som jag hittade vid vägen till Bokskogen luktar fränt när jag hettar upp dem, som varm lingonsylt eller dessertvin. Ger grönt pigment med a+s, oväntat bra reaktion, färgen separerar sig helt och lämnar en nästan helt genomskinlig vätska. Ormbunken ger sämre resultat, beige pigment men mörknar med järn så jag bestämmer mig för att göra ett bläck av det. Guldockran skall jag sätta i gång med så fort det finns några tomma kärl att jobba med. Jag läser Sara Nielsen Bondes masteressä, den är ärlig och jordnära, jag gillar den. Det är rofyllt att läsa och mellan varven filtrera något pigment eller lägga ett nytt material i blöt. Samtidigt känns det som att jag slöar.

Skulpturpark och pizza med lärarna på kvällen. Bläddrar i en bok om Yves Klein innan jag går och lägger mig.

22 sept.

Idag vill jag göra en vandring för vandringens skull. Bestämmer mig för att följa kompassnålen i en rak linje till kartans slut. Sträckan är ca 3,5 km och tar mig 3,5 timmar att gå. Vid ett ställe måste jag kasta

ner ryggsäcken framför mig och åla mig ner för bergsväggen genom trädgrenar. På ett ställe vadar jag genom ett fält av brännässlor och våtmark. Jag bergsklättrar medan olyckan andas i nacken. Jag klampar över en tomt och morsar på husägaren som sågar trä.

Det är något fint med att trampa upp sin egen stig: man hittar till ställen som få har varit på tidigare. Jag hittar kantarell under en rotvälta. Vid kartans ände vänder jag hem längs konventionella vägar.

26 sept.

Utöver en stormig första dag och en kort skur så har det varit fint väder under hela residenset. För fint. Nu börjar det bli mulet och blött: bra väder för en vandring. Jag följer kusten västerut. Korsar klippor försiktigt pga. halkrisk. Plockar en påse ljung, klampar sedan ut ur skogen in på en tomt.

Rebecca Solnit skriver att vandringen gör tankarna mer konkreta i och med att den kopplar dem till en fysisk sträcka. Jag tänker nog inte så mycket under mina vandringar utan är helt fokuserad på var jag sätter fötterna och var jag kan hitta färg. Färgerna kopplas till fysiska sträckor.

Hittar grålera på en byggplats vid Sponslätt. Plockar hundkax längs vägkanten och kommer hem med en hel bukett.

28 sept.

Exkursion med Box autumn studios och HDK. Först till Marcus som driver en favaböneindustri i ett hus i skogen, sedan till ett bageri där de odlar eget mjöl. Bageriet och åkern ligger som i en klippfåra och precis innan grusvägen ser jag en stor grottöppning. Jag har ett spännande samtal som handlar om vandring med Kajsa från Autumn Studios.